

principiorum, quasi caput sibi impositum habeat, uti vulgò docetur. *Sapiens ergò intelligit prima & scit o-
prima.*

§. 8. Unde satis patet, non nisi specie unam esse posse sapientiam talem, eamq; considerationem DEI sub tanto nomine, & tam splendida descriptione sibi vendicare. Quare etiam absurdum videtur Aristoteli loco cit. si quis vel plures Sapientias statuatur, vel scientiam Politicam, aut prudentiam ipsam Sapientiam esse existimet cum illæ circa rem in mundo optimam non versentur *ἀποπρον γὰρ εἴ τις τὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν φρόνησιν σπυδαίω-
τάτην οἰεται εἶναι, εἰ μὴ τὸ ἀέλσον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπος ἐστίν.*

§. 9. Propter ea etiam Scientia Physica, quæ proximo gradu Sapientiam sequitur, dicitur *Sapientia secunda*, tanquam secunda à Sapientiâ. lib. 7. Metaph. c. 11. Item *Sapientia quædam sed non prima* Lib. 4. Met. cap. 3. h. e. non primariò, non propriè & absolutè ita dicta. Ita enim vocabulum primi usurpatur à Philosopho, ut substantiam primam dicit *κυριώτατά τε καὶ πρώτη καὶ μά-
λισσι λεγομένην ἐσίαν.* lib. Categ. c. 5. §. 1. Ita φύσις πρώτη καὶ κυριώ-
τεστε λεγομένη conjunguntur. l. 5. Metaph. c. 4.

§. 10. Unde secundum Aristotelem, fallaciam fermè à dicto secundum quid ad dictum simpliciter committeret, qui scientiam Physicam vel absolutè Sapientiam dicere, vel à Sapientia prima & secunda commune genus præscindere vellet. Vid. lib. 1. Soph. El. c. 5. §. 3. l. 2. c. 11. §. 1. Ita enim Philosophus præscindere non consuevit, sed primum definire, & ad id reliqua reducere solet, videntur etiam vocum saltem impropiè acceptarum tales esse definitiones, qualis est Sapientiæ in abstracto.

ASSER-